A°. 1827. N°. 23.

LEYDSCHE COURANT.

WOENSDAG DEN 21 FEBRUARIJ.

FRANKRYK.

PARYS den 13 Februarij. In de *Etoile* vindt men onder deze dagteekening omtrent het overleggen van het ontwerp van wet op de Jurij, beneffens de amendementen van de Kamer der Pairs, het volgend artikel:

„ Men dwaalt, wanneer men denkt, dat hetgeen het ministerie omtrent de wet op de Jurij gedaan heeft, zonder voorbeeld is. Ziet hier in dezelfde bewoordingen de ordonnantie, den 11 Januarij 1817 gegeven, na de aanmerkingswaardige discussien over het ontwerp van wet op de organisatie der kies-kollegien.

„ LODEWYK, enz.

„ Het hier bovenstaande ontwerp van wet zal in de „ Kamer der Pairs gebragt worden, zoo wel als de „ amendementen, waaraan wij ons voorbehouden onze „ toestemming te geven."

„ En de Minister van Binnenlandsche Zaken drukte zich bij die gelegenheid aldus uit:

„ Indien de Koning ze (die amendementen) aan „ deze Kamer doet aanbieden, zonder zijne toestem- „ ming uitgedrukt te hebben, is het, omdat Z. M. als „ eene wezenlijke zaak van zijn prerogatief beschouwt, „ dat hij zich geen rigtsnoer op leggen over de wijze „ en aanneming der amendementen die geregeld door de „ eene of andere Kamer zullen gestemd zijn; hij be- „ houdt zich voor, naar gelang van hun gewigt, om „ ze in de deliberatien der beide Kamers, in overwe- „ ging te nemen, of de uitgebragte stem van de eene „ Kamer alleen. Z. M. houdt zich mede voor om langs „ alle wegen, die hij zal noodig oordeelen, aan de eene „ der Kamers, de voorgestelde amendementen der an- „ dere, te doen kennen.

„ Bevorens zijne toestemming te geven aan die, welke „ de Kamer der Gedeputeerden omtrent de wet op de „ kies-kollegien gemaakt heeft, heeft Z. M. dienstig „ geoordeeld om uwe beraadslagen over dat onderwerp „ te vernemen, en Z. M. heeft ons bevolen om ze u „ te gelijkertijd met het ontwerp van wet zelf aan te „ bieden. Met dus uwe beslissing op te toepen, is de „ voorloopige toestemming, welke Z. M. er aan zoude „ hebben kunnen geven, aan geen tegenspraak bloot- „ gesteld, en de aanneming er van, indien gij ze om- „ helst, zal ter gelijkertijd met de Koninglijke sanctie „ afgekondigd worden, enz."

— *Den 15 Februarij*. De Kamer der Pairs heeft heden de Commissie benoemd, om het nieuwe ontwerp van wet op het brievenport te onderzoeken.

— In de Kamer der Gedeputeerden zijn heden de discussien op het ontwerp van wet op de Drukpers voortgezet.

De Heer Frineley stemt voor de wet, als het eenigste middel om de onbeschaamdheid der sophisten te beteugelen, die tot een nieuw tijdperk van onbeschaafdheid voeren zou, de onbeschaafdheid der negentiende eeuw.

De Heer Martin de Villers, vervangt den vorigen spreker en eindigt dus zijne redevoering.

„ Terwijl de groote vraagstukken, waarover gehandeld wordt, verschillend zijn opgelost, komt eene omstandigheid, zeldzaam in deze Kamer, ons beraadslagen nog ingewikkelder maken.

„ Vol van de begeerte om de maatschappelijke orde en eene van onze voornaamste vrijheden tegen alle aanval te behoeden, stelt u de commissie, die gij belast hebt om het ontwerp van wet te onderzoeken, voor, om er aanmerkelijke veranderingen in te brengen. Het ministerie is nogtans ver van haar werk te laten varen. Onzeker zoo als wij zijn van het lot, 't geen het ontwerp van wet te wachten staat, van de veranderingen, die het kan ondergaan, wijzen ons evenwel de Ministers het rigtsnoer aan, dat wij te volgen hebben. Wij moeten dat oorspronkelijk ontwerp onderzoeken, den bron der voorstellen, waarover gij te beraadslagen hebt; en het komt mij zoodanig voor, dat het geenszins in overeenstemming is met den tegenwoordigen staat der maatschappij, schadelijk voor onze instellingen, en nadeelig aan de ware belangen der Monarchie, en dat van al wat het belooft, er niets zal overschieten dan belemmeringen, onvermogend, ten aanzien van het doel, waartoe het gerigt is." Hij stemt tot verwerping der voorgestelde wet.

De President van den Raad beklimt het spreekgestoelte. Hij trekt dus zijne redevoering te zaam:

„ De vrijheid der drukpers is in losbandigheid ontaard; de stukken spreken; vergelijkt hetgeen door dezelfde schrijvers, dezelfde dagbladen vóór een, twee, drie, vier en vijf jaren gedrukt werd, met hetgeen zij tegenwoordig drukken, en gij zult zien, welke verschrikkelijke vorderingen die losbandigheid gemaakt heeft. De maatschappij is ontroerd. Te midden der vrijheid en van alle grondstoffen tot geluk, leeft de zamenleving in vrees, bij onbestemde bedreigingen, en daarom te gevaarlijker. Zij wordt ontroerd door de schrijvers, door dat scepticismus, door die regeringloosheid van grondbeginselen en denkbeelden, welke de natien en Gouvernementen dooden.

„ De wetgeving heeft de openbare magten gewapend om die buitensporigheden te beteugelen. De Kamers kunnen zelve de beleedigingen straffen, die tegen haar gerigt zijn. Het Gouvernement kan, in hare afwezigheid, de censuur opleggen, en het uitgegevene aan de vierscharen overgegeven. Maar de belangen der maatschappij zijn door de tegenwoordige wetgeving niet genoegzaam verdedigd. Wij hebben u de gapingen aangewezen, welke wij bemerkt hebben, de middelen, die ons het geschikste zijn voorgekomen om ze aan te vullen. De commissie heeft in vele punten het ontwerp verbeterd. Wij zullen gelukkig zijn van den Koning de vergunning te erlangen om de discussien te vereenvoudigen door ons met haar te vereenigen om uwe overtuiging weg te dragen.

„ Omtrent alle punten, waarin wij gelooven, dat de commissie niet genoegzaam voorzien heeft in de middelen ter beteugeling, zullen wij met u ter goeder trouw de waarheid zoeken, en wij zullen die vinden. Er zijn te veel belangen bij deze vraag betrokken, dan dat zich niet alle de magten der maatschappij vereenigen zouden om haar te beslissen, zoo als zij het moet zijn voor de rust en de eer van het land."

Dit besluit baarde te meer verwondering, daar men, bij den aanvang der discussien, aan de Ministers gevraagd had, of zij met de verbeteringen der commissie zouden genoegen nemen, en dit van hunne zijde ontkennend was beantwoord geworden.

De Heer de Bosses ontvouwt, te midden der opschudding daar door veroorzaakt, alle de kwellingen die het ontwerp van wet zoude te weeg brengen zonder het oogmerk te bereiken.

De Heer de Cursay maakt eene ongelukkige onderscheiding, en verwondert zich vooral, dat Koningsgezinden zich uit hunne gelederen verwijderd hadden, om het wachtwoord van eene factie te gaan ontvangen. Hij gelooft niet, dat de bijzondere belangen zullen gekrenkt worden, en vraagt buiten dien, of men naar de verzoeken van allen, die zich voordoen, van den voddenkramer af tot de Fransche Akademie toe, ten getale, zegt men, van veertig duizend personen, luisteren moet; of men, hun ten gevallen, de duurste belangen der maatschappij moet opofferen, onder voorwendsel van de openbare vrijheden te verdedigen, wanneer men te veel van die vrijheden heeft. Die Wetgever stemt voor de aanneming.

De Heer Gautier roept de gewone toegevendheid der Kamer in voor de eenvoudige en gematigde uitdrukking der inspraak van het geweten en der ongerustheid van een getrouw onderdaan en goed burger, bij het bestrijden van het ontwerp van wet, hetgeen men bezig is te onderzoeken.

Uit de discussien was het duidelijk gebleken, van den eenen kant, dat de naam van vrijheid der drukpers alleen beteekenen kan, de onbepaalde magt om zijne gedachten te uitten, onder de verpligting om het gebruik te verantwoorden, dat men van die vrijheid maakt; en, van den anderen kant, dat de vrijheid der drukpers, zoo niet de voornaamste waarborg is van alle burgerlijke en staatkundige vrijheid, ten minsten eene der instellingen is, waarop de vorm van het Gouvernement, dat hen bestuurde, noodwendig steunt.

Die grondbeginselen waren niet alleen boven tegenspraak, door de welsprekendste verdedigers, en de meest bedrevene mannen in het Fransche openbaar regt gestaafd, maar ook, op verschillende tijdstippen, en nog bij deze gelegenheid zelve door des Konings Ministers erkend geworden; want bij de ontvouwing der beweegreden, die de wet voorafgaat, welke de Kamer onderzoekt, in eene redevoering zelve, die men zoo even gehoord had, poogde het Ministerie voor alles de Kamer te overtuigen, dat er nergens in de maatregelen, die het haar voorstelde, vooringenomenheid heerschte, en dat het slechts ten doel had om de beteugeling sterker en krachtdadiger te maken van de misbruiken van eene vrijheid, wier noodzakelijkheid het erkent, en wier gebruik het luid verklaart, te willen eerbiedigen.

„ Het was dan erkent, dat de vrijheid der drukpers de magt is om alles te openbaren wat men denkt, mits verantwoordende hetgeen men uitgeeft, en dat die vrijheid eene der onvermijdelijke voorwaarde is van het vertegenwoordigend bestuur. Wanneer men nu aan de helderheid van deze beginselen, den geest en de algemeene uitkomst van het ontwerp onderzoekt, staat men dadelijk verwonderd van eene klaarblijkelijke tegenstrijdigheid te bespeuren tusschen het verklaarde doel der wet, en de beschikkingen die zij bevat. Hoewel het aangekondigde oogmerk der Ministers is, om zich met krachtdadiger middelen te wapenen ter beteugeling van de misbruiken der drukpers; levert het ontwerp niet ééne nieuwe klassificatie van misdaden op, waarvan de drukpers het werktuig zoude kunnen zijn, en gedraagt zich geheel en al ten dien opzigte tot de bessaande wetgeving; want van alle hare gestrengheden, zoo scherp in het wezen als in den vorm, die men in het ontwerp van wet heeft opeen gehoopt, kan niet eene ten uitwerksel hebben de beteugeling van de misbruiken.

„ Wat is er in de erlegging (le depot), in het zegel op de brochures, in de voorschriften betrekkelijk den eigendom en de uitgaven der dagbladen, in de verhooging van het zegel voor de tijdschriften, in de verantwoordelijkheid eindelijk van den drukker, dat strekt om de straf der misdaden algemeener en gestrenger te maken?

(Het vervolg op den kant van deze blads.)

„ Niets, mijne Heeren, volstrekt niets. Het is onmogelijk, om in die beschikkingen eenige beteugelende uitkomst te vinden. Allen, wat men moge zeggen, hebben middagklaar ten doel, de eene om de uitgaaf te beletten, de andere om ze te beperken, en daar zij niet onderscheiden kunnen, tusschen hetgeen goed en hetgeen kwaad, tusschen hetgeen schadelijk en hetgeen nuttig is, houden zij alles tegen.

„ De censuur zoude zich, in plaats van op de kopij, op het gedrukte werk uitoefenen, na de erlegging. In plaats van door de Administratie, zoude zij door een vonnis geschieden. De uitwerkselen zouden dezelfde zijn, en de schrijver alle zijne onkosten van den druk verliezen. Hetgeen met eene dier soorten van censuur slechts een beletsel zoude wezen om uit te geven, kan met de andere, behalve het beletsel van uit te geven, het verlies worden van alle de gemaakte kosten. Zij wegen buiten kijf elkander meer dan op. Indien de schrijvers en de drukkers de wrede keus tusschen beide te doen hadden, twijfel ik niet, of zij zouden de censuur verkiezen, zoo als zij te voren bij ons werd uitgeoefend, en zoo als men ze nog uitoefent te Rome en te Weenen.

„ Het is dus onmogelijk door eenige drogrede het zegel op de brochures te regtvaardigen, en den schijn van beteugeling te geven aan eene onmatige belasting, welke men op die bijzondere soort van uitgaaf legt. Het blijft middagklaar bewezen, dat de belasting geen ander doel heeft, dan om de uitgaaf te beperken: eene beperking dies te gevaarlijker, te onstaatkundiger en te inconstitutioneler, als zij bij uitsluiting gerigt is tegen de soort van uitgaaf, die het meest algemeen gebruikt wordt, om de censuur van de daden der magt te verspreiden.

„ Uit deze aanmerkingen, en hetgeen men reeds heeft ingebragt, volgt middagklaar, dat de voorgestelde wet dan eens bevat de censuur, dan eens de beperking, het een en ander gemaskerd onder den bedriegelijken schijn van eenen gekunstelden eerbied voor grondbeginselen, waarop men u nogtans, inderdaad, voorstelt om de klaarblijkelijkste van alle inbreuken te maken.

„ Gij zult er overigens, Mijn Heeren, een bewijs te meer van vinden, in de zorg die uwe commissie, waarvan ik de eer had lid te zijn, genomen heeft, om, indien zij het niet geheel en al doen konde, ten minste voor een gedeelte, de fout van inconstitutioneelheid te verwijderen, waarmede dat ontwerp overal bezoedeld was. Ik zal van den arbeid, dien zij u heeft aangeboden, niet te spreken hebben, dan wanneer hij, gelijk alles aankondigt, bij de discussien der artikelen wierd aangevallen; want ik geloof aan anderen de zorg te moeten overlaten om de aanmerkingen te maken, waaraan, naar mijn begrip, eenige der voorstellen, die uwe commissie u onderwerpt, nog kunnen onderhevig zijn.

„ Maar, wat de wet betreft, zoodanig als zij u door het Ministerie is voorgedragen, het oogmerk, dat in haar ontwerp geheerscht heeft, is duidelijk ontvouwd, en naauwlijks heeft men zich de moeite gegeven om het te verbergen, het is om binnen de naauwst mogelijke grenzen te bepalen de vrijheid om zijne begrippen openbaar te maken, onder het behouden nogtans van den bedriegelijken schijn dier vrijheid.

(*Het vervolg op de volgende blads.*)

„ Wij zijn niet meer, Mijne Heeren, in de tijden, waar in de eerrooving een voornaam middel van het Gouvernement was. In een land, waar de spraak, bij gebrek van de drukpers, altoos naast elke daad en elk vraagstuk het oordeel zal voegen, hetwelk het tegendeelsch gevoelen er over velt, en waar het natuurlijk gezond verstand, door de gewoonte gevormd, het vermogen om wel te oordeelen, zoo algemeen gemaakt heeft, in zoodanig een land, zeggen wij, zal altoos de opregtheid zekerder zijn, dan de arglistigheid. Ik weet wel, dat het niet altoos mogelijk is om alles te zeggen; maar het is eene grove dwaling van zich tegenwoordig te vleijen, om eene valschheid grondig veld te doen winnen, of langen tijd eene waarheid te ontveinzen.

Reeds sedert lang heeft men ons gewaarschuwd, dat men in het geheim werkt om onze instellingen te ontaarden, hare wettige en regelmatige werking, ik weet niet tot wiens voordeel, te ontzenuwen, kort af, om ze tot ijdele vormen te maken. Ik zal niet op het voorledene terugkomen, en niet onderzoeken, of die beschuldigingen gegrond zijn; maar ik kan mij niet wederhouden van te zeggen, dat men zelf eene waarschijnlijkheid toevoegt, die zij veelligt tot nogtoe in de oogen der bedaard onpartijdige lieden, niet gehad hebben, wanneer men ontwerpen zamenvlecht, die zoo klaarblijkelijk ter vernieling strekken van de voornaamste dier vrijheden, en die zoo doorzult zijn van dat kenmerk van bedrog, hetwelk men te regt of te onregt, sedert zoo lang aan de daden der magt ten laste legt.

„ Er zijn, Mijn Heeren, twee middelen om de vrijheden eener natie te vernielen; de meest gewone is om het gebied der wetten te doen vervangen door het willekeurige; de noodlottigste is, om de onregtvaardigheid en het geweld in de wetten zelve te brengen. Het willekeurige, uit zijn aard, slechts voor een tijd, kan zich niet gronden dan op eene wezenlijke of voorgewende noodzakelijkheid, en houdt van regtswege op wanneer deze noodzakelijkheid verdwijnt. Maar, wanneer de wetgever, door dwaling of zwakheid weggesleept, toestaat, dat de onregtvaardigheid zich tot in de wetten wortele, wanneer hij om aan benoodigheden van het oogenblik, aan nevenbelangen, aan de driften eindelijk te voldoen, aan de maatschappij regelen voorschrijft, die tegenstrijdig zijn met hare zeden en gewoonten, met den graad en de natuur van hare beschaving en hare verlichting, dan strooit de wetgever met eigen hand de zaden van tweedragt en onrust. Weldra ontwikkelen zich die zaden; aanvankelijk worden zij tegenkanting, dan facties; vroeg of laat dragen zij vruchten; omwentelingen. Onderdrukkende wetten zijn eene blijvende en gestadige dwingelandij; wanneer nu de onregtvaardigheid in de wetten geprent is, kan het gebeuren, dat onder de pogingen, die het volk doet om er zich aan te ontrukken, het geheele gebouw instort.

„ Ik vrees, Mijn Heeren, dat de wet, die u van daag is voorgesteld, dit noodlottig kenmerk draagt, en ik heb geoordeeld, dat mijn pligt mij oplegde om mijne gewoonten, mijn smaak, mijne toegenegendheden zelve geweld aan te doen, om ten dien opzigte mijne diepe overtuiging uit te drukken, en om u de gevaren te doen merken, waarin ons dat onvoorzigtig ontwerp wegsleept.

„ De maatschappij is, zegt men, in gevaar, de drukpers is ten toppunt der losbandigheid gestegen. — Men moet zich haasten om het paal en perk te stellen. Dit is, Mijne Heeren, het wezenlijke brandpunt der vraag. Ik zal niet onderzoeken of er geene klaarblijkelijke vergrooting is in de verwijtingen, die men de drukpers heden does. Maar ik acht het noodzakelijk te onderzoeken, of men die misbruiken zelve en de strafloosheid dier misbruiken aan derzelver ware oorzaken toeschrijft.

De beschikkingen der wetten van den 17 Maart 1819 en den 25 Maart 1821, omvatten alle soorten van misdaden en overtredingen, waarvan de drukpers het werktuig zijn kan, en men mag te eerder gelooven, dat haar geen strafbaar geval kan ontgaan, omdat het tegenwoordig ontwerp er niet een toevoegt, aan de reeds bepaalde klassificatien, en de krachtdadigheid der bestaande wetgeving slechts vermeerdert met de hoeveelheid der boeten. In alle misdaden en overtredingen, die door de drukpers kunnen begaan worden, is dus voorzien wat de persoonlijke straffen betreft, ofschoon zij niet voldoende zijn, ten aanzien der geldboeten. Waarom worden dan de misdaden, waarover men klaagt, niet voor de regtbanken gebragt? Is het omdat de geschriften, waarover men klaagt zoo behendig vermomd zijn, dat zij de beteugeling der wet ontduiken?

Maar de beschikkingen der beide gezegde wetten zijn zoo uitgebreid, dat zij eene onbepaalde ruimte van geweten aan den regter laat, om, zoo dikwijls hij in een aangeklaagd geschrift, hoe omwonden de uitdrukking moge wezen, een misdadig oogmerk vindt, het te kunnen en moeten straffen.

„ Neen, de wetgeving is niet onvoldoende, maar de magt om ze toe te passen bedient er zich niet van naar den wensch van het ministerie; de krachteloosheid, waarover men zich beklaagt, bestaat niet in de wetten zelve, maar in den geest die er de toepassing van rigt!

De oorzaak van dien geest vindt de spreker verder in de geaardheid der vermelde twee wetten, die de regters niet met eene loutere regterlijke, maar wezenlijk staatkundige magt bekleedt, op welker uitoefening de publieke opinie noodwendig invloed heeft, zoodat de Magistraatspersonen naar de alvermogende magt der publieke openie, het staatkundig stelsel der Ministers tegen gaat, en dat stelsel niet wil ondersteunen.

De spreker weidt verder grondig en wijsgeerig

(*Het vervolg op den kant van deze blads.*)

uit over de geaardheid en de magt der publieke opinie, die men, in hoogen rang verheven, bezwaarlijk kennen kan, waardoor de Ministers dezelve dikwijls voor partijgeest nemen, en de drukpers als het beweegrad der publieke opinie beschouwen, wanneer zij er slechts de uitdrukking van is.

De Heer de Sainte Marie spreekt nog voor de wet. De discussien worden tot morgen geadjourneerd.

— *Den 16 Februarij.* De 5 pCt. zijn 101 fr. 15 c.; de 3 pCt. 68 fr. 60. c. De Bank-Actien —.

NEDERLANDEN.

LEYDEN den 20 Februarij. Gisteren is alhier in de vreugde van het Huis van Oranje gedeeld, en de verknochtheid aan Neerlands algemeenen band, bij burgerij en garnizoen, door eene buitengewone parade en het uitsteken van vlaggen aan den dag gelegd, ter gelegenheid der heugchelijke verjaardag van des Kroonprins oudsten zoon, geboren den 19 Februarij 1817.

Te Londen waren er den 14 Februarij geene nieuwstijdingen hoegenaamd aangekomen. De geconsolideerden zijn geweest 83 en 1 achtsten, en voor rekening van April 83 en 1 vierde; ten twee uren 82 en 1 half a 5 achtsten, en 83 voor April; Mexikaansche 68 en 3 vierde; Columbiaansche 38 en 1 half; Cortes 12 en 1 half; Griekscbe 15 en 3 vierde a 16 en 1 vierde; Russische 90 en 1 half; Deensche 62 en 1 half.

ZEE-TIJDING.

Sedert onze laatsten zijn in Tessel binnengekomen S. Koorn, van Boston, en S. H. de Vries, van Levarpool. Nog een smak, zoo men zegt, van Bordeaux, is door de harde wind niet gepraaid kunnen worden, liggende ter reede van Tessel.

Het schip *Paramaribo*, Kapt. W. Turnbull, van Rotterdam naar Suriname, moest, volgens een brief van Darmouth van den 10 Februarij, geligt en in het drooge dok gebragt worden, om te repareren.

Het schip *the Active*, Kapt. Smith, van Bahia naar Hamburg, reeds gemeld, te Darmouth met schade binnen, moet gedeeltelijk lossen om te repareren.

Het schip *de Jonge Willem*, Kapt. P. Ysbrand Jobs, van Marseille naar Antwerpen, is den 10 Februarij, met verlies van zeilen, te Plymouth binnengeloopen.

De schepen *the Rose*, Kapt. Moore, van Havana, en *Union*, Kapt. Maillard, van Rio de Janeiro, beide naar Antwerpen, zijn te Guersey teruggekomen, het eerste den 6den en het laatste den 7 Februarij.

Het schip *de Vrouw Jannetje*, Kapt. J. Roose, van Londen naar Antwerpen, is den 4 Februarij te Boulogne in de haven gekomen en was den 6 dito bezig met lossen.

Het schip *de Trekvogel*, Kapt. H. T. de Jong, van Marennes naar Dordrecht, is den 10 Februarij wegens tegenwind, doch in goeden staat, te Calais binnengeloopen.

Kapt. Carspel, van Havre te Redon gearriveerd, heeft 4 mijlen Z. Z. W. van Bellisle gevischt zes oxhoofden wijn, waarop vijf gemerkt N. F. N°. 1., en het zesde L. G. N°. 2.

Te Gravesend is gearriveerd Kapt. Fox en Page, van Ostende, T. Ellis en H. de Weerd, van Harlingen, W. B. Bossien, E. R. Smilti en J. D. Ebaow, van Groningen.

135ste KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE LOTERIJ.

ZESDE KLASSE.

49ste Lijst, Geene.
50ste „ N°. 6228. en 6056, ieder een prijs van *f* 1000.
51ste „ N°. 30939. en 28514, ieder een prijs van *f* 1000.
52ste „ „ 31798, *f* 1000.

*** Overeenkomstig het Koninklijk Besluit van den 2 Augustus 1815, betreffende de inrigting van het Hooger Onderwijs, zal de stedelijke Commissie tot het examineren van Jongelieden, die verlangen tot de Latijnsche scholen alhier te worden toegelaten, te dien einde zitting houden op Dingsdag den 13 Maart 1827, 's middags te 12 ure; wordende alle zulke Jongelieden uitgenoodigd, om zich vooraf bij den Ondergeteekende aan te melden, of, in deszelfs afwezigheid, bij een der overige Leden dezer Commissie, de Heeren L. SURINGAR, J. NIEUWENHUIS en P. A. KERVEL.

Leyden den 15 Februarij 1827.

A. BLUSSÉ, DE JONGE.

*** Heden overleed in den ouderdom van ruim 54 jaren, JACOB DE CLERCQ, geliefde Broeder van
GYSBERT DE CLERCQ.
AMSTERDAM 17 Februarij 1827.

*** Heden overleed in den ouderdom van bijna 9 maanden, het eenig geliefd Kind van JOHAN WILLEM MARTYN BARON COLLOT D'ESCURY en VROUWE ISABELLA MARIE ANTOINETTE BARONNESSE VAN MASSOU.
LEYDEN den 17 Februarij 1827.

PRIJS-COURANT DER EFFECTEN.

Amsterdam den 19 Februarij 1827.

Holland,	Werkelijke Schuld .	2½	pCt. *f* 51⅞		a 52
	Rest. Uitgestelde dito .		-	1⅜	a 1½
	Kans-Biljetten		-	18	a 18¼
	Stellen van uitgeloten dito .		-	6600	a 6650
	Amortisatie-Sijndic.	4½	pCt.	- 94¾	a 95
	Domein Losrenten .	2½	„	- 87½	a 88
	Handel-Maatschappij	4½	„	- 86½	a 87
Frankrijk,	Inschrijving Grootb.	5	„	- —	a —
	Dito op dito	3	„	- 68¼	a 68¾
Rusland,	bij *Hope en Comp.* .	5	„	- 99¾	a 100
	Ins. op 't Grootb. .	6	„	- 51	a 51½
Pruissen,	Obl. Neg. Londen .	5	„	- —	a —
	dito in Londen van	1822	.	- —	a —
Spanje,	Obl. bij *Hope en Comp.*	5½	pCt.	- 26¾	a 27¼
	Nieuwe geldl. van 1822		„	- 10¾	a 11¼
Oostenr.,	Obl. bij *Gollen Comp.*	5	„	- 75½	a 76
	dito	4	„	- 60½	a 61
	Certificaten	2½	„	- 41½	a 42¼
	Neg. Metaliek . . .	5	„	- 85	a 85½
	Dito Bank-Actien . .		„	- 1280	a 1290
Napels,	Certificaten	5	pCt.	- —	a —
	dito dito in Napels			69½	a 70

*** *AMORTISATIE SYNDICAAT.*

Op Dingsdag den zeven en twintigsten Februarij 1827, des voormiddags ten elf ure, zullen in het Logement genaamd *het Hof van Holland*, te *Noordwijk*, ten overstaan van den te Lisse residerenden Notaris CRAMERUS, worden geveild: 72 perceelen TIENDEN, breeder omschreven in den Catalogus N°. IX; welke voor den prijs van 15 cents verkrijgbaar is, bij de Ontvangers der Domeinen te Noordwijk, s' Gravenhage, Leyden, Rotterdam, Dordrecht, Gorinchem en Brielle, mitsgaders bij de Ontvangers der Domeinen in alle Hoofdplaatsen der Provincien.

*** De Ondernemers der *DILIGENCEN* van AMSTERDAM op HAARLEM, LEYDEN, s' HAGE en ROTTERDAM, en vice versa.

Hebben de eer het Publiek te berigten, dat hunne Diligence, op den 15 Januarij 1827 is begonnen, des namiddags insgelijks als voormiddags, direkt van de Postbrug over Leyden naar Rotterdam te rijden, en insgelijks van Rotterdam over Leyden naar de Postbrug, waardoor men des avonds een half uur vroeger te Rotterdam zal arriveeren, en des namiddags een half uur later zal vertrekken, zoo dat men (door dezen schikking) op een dag van Amsterdam, zoo wel als van Rotterdam (naar Leyden) en terug kan komen.

De prijs der Vragt op Haarlem is gesteld op *f* 1. 10 cents, van Haarlem op Leyden *f* 2. 10, van Amsterdam op Leyden *f* 3. 30, en omgekeerd van Leyden naar Amsterdam hetzelfde, de Dorpen tusschen Amsterdam en Leyden pro rato. Ook zijn de vragtloonen van Geldspetien en Goederen merkelijk verminderd, inzonderheid de kleinen partijtjes

Het traject op Haarlem zal (van Stad tot Stad) worden afgelegd in den tijd van één en een kwart uur, van Amsterdam naar Leyden binnen de vier uren, van Amsterdam naar s' Hage in vijf uren en van Amsterdam naar Rotterdam binnen de zeven uren.

Nader informatie is te bekomen aan de respective Kantooren of Wisselplaatsen, dewelke zijn te Amsterdam op de Heerenmarkt; te Haarlem in *de Bel*, bij de Houtpoort; aan het Posthuis of Wisselplaats onder Heemstede; aan het Posthuis of Wisselplaats te de Postbrug; te Leyden in *het Stadhuis van Amsterdam*, bij de Wittepoort; aan het Posthuis of Wisselplaats te Voorburg in *den gouden Leeuw*; te Delft in *het zwarte Paard*, bij de Haagschepoort; te Rotterdam op de hoek van de Boeren Vischmarkt; en te s' Hage in de Hooge Nieuwstraat.

Aan alle deze bovenstaande Kantooren of Wisselplaatsen worden Bijwagens gegeven.

*** TE HUUR met Mei of Augustus eerstkomende, twee of meerder ongemeubileerde KAMERS, op een der aanzienlijkste en vrolijkste standen der Stad Leyden, hebbende een extra fraai uitzicht. Te bevragen in de Boekwinkel van de Wed. D. DU SAAR te Leyden.

*** UIT DE HAND TE KOOP, een wel beklante BLEKERIJ, staande en gelegen even buiten de Koepoort der Stad Leyden, nabij de Naakte Sluis; kunnende dadelijk worden aanvaard. Te bevragen bij HENDRIK RITTER, Eigenaar van voornoemde Blekerij.

Te Leyden bij de Wed. ANTHONY DE KLOPPER EN ZOON, op de Breedestraat.